

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D., a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **ALTIN JM GROUP s. r. o.**
sídlem Pionýrů 839, 738 01 Frýdek-Místek
zastoupený advokátem JUDr. Michaellem Bartončíkem
sídlem Koliště 259/55, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 53793/17/5300-22441-711309 ze dne 15. 12. 2017,
ve věci daně z přidané hodnoty,

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného č. j. 53793/17/5300-22441-711309 ze dne 15. 12. 2017 a rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj č. j. 122326/17/3207-51522-803047 ze dne 20. 1. 2017, č. j. 122358/17/3207-51522-803047 ze dne 20. 1. 2017, č. j. 122369/17/3207-51522-803047 ze dne 20. 1. 2017, č. j. 122383/17/3207-51522-803047 ze dne 20. 1. 2017 a 122398/17/3207-51522-803047 ze dne 20. 1. 2017 se zrušují.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 19 456 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám JUDr. Michaela Bartončíka, advokáta se sídlem Koliště 259/55, 602 00 Brno.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkumu rozhodnutí žalovaného č. j. 53793/17/5300-22441-711309 ze dne 15. 12. 2017, kterým bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání žalobce proti rozhodnutím (dodatečným platebním výměrům) Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále též jen „správce daně“) ze dne 20. 1. 2017, a to
 - č. j. 122326/17/3207-51522-803047 na daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období leden 2012 ve výši 98 860 Kč a penále ve výši 19 772 Kč,
 - č. j. 122358/17/3207-51522-803047 na DPH za zdaňovací období duben 2012 ve výši 275 600 Kč a penále ve výši 55 120 Kč,
 - č. j. 122369/17/3207-51522-803047 na DPH za zdaňovací období květen 2012 ve výši 94 400 Kč a penále ve výši 18 800 Kč,
 - č. j. 122383/17/3207-51522-803047 na DPH za zdaňovací období červen 2012 ve výši 348 400 Kč a penále ve výši 69 680 Kč,
 - č. j. 122398/17/3207-51522-803047 na DPH za zdaňovací období červenec 2012 ve výši 252 660 Kč a penále ve výši 50 532 Kč.
2. Daň byla doměřena z důvodu neuznání odpočtů na DPH ve vztahu k plněním poskytnutým žalobci jeho dodavateli – společnostmi TERSO TECHNOLOGIES s. r. o. „v likvidaci“ (dále jen „Terso“) a Stavotel Technologies s. r. o. (dále jen „Stavotel“) – při opravách, demontážích, montážích a repasích linky na výrobu instantních nudlí a polévek.
3. Žalobce v podané žalobě namítal, že na něj žalovaný nesprávně přenesl důkazní břemeno ve vztahu k realizaci prací uvedených na daňových dokladech (fakturách) (bod V.3 žaloby), dále žalovaný nedůvodně zpochybňoval fakticitu realizovaného plnění (bod V.4 žaloby), důvody jeho pochybností o dodavatelských společnostech byly nedostatečné (bod V.5 žaloby) a došlo k pochybením při dílčích zjištěních ohledně skutkového stavu (bod V.6 žaloby).
4. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 20. 4. 2018 shrnul dosavadní průběh řízení a reagoval na vznesení žalobní body. Závěrem uvedl, že dle jeho názoru bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem a žalobcem vznesené námitky nejsou důvodné. Navrhl proto zamítnutí žaloby.
5. Krajský soud rozsudkem č. j. 25 Af 11/2018-50 ze dne 15. 1. 2019 napadené rozhodnutí zrušil. Žalovanému vytkl, že neobjasnil, jaká pochybnost mu plynula ze skutečnosti, že

přílohy k jednotlivým fakturám byly předloženy jen v kopiích, a že pokud pokládal za nutné předložení originálů, měl k tomu žalobce vyzvat. Dále uvedl, že pro věc samu nemá význam, že Š. M. neměl k dodavatelským společnostem oficiální vztah (jednatel, společník, zaměstnanec), jestliže jednal jménem obou dodavatelských společností s vědomím jejich jednatelů, kteří toto ve svých svědeckých výpovědích jednoznačně potvrdili, a jestliže bylo uvedeným společností plněno na základě jednání Š. M., kdy správce daně nijak nezpochybnuje, že oběma dodavatelským společnostem bylo ze strany žalobce plněno bezhotovostně platbami na jejich účty dle vystavených faktur. Protože dle názoru Krajského soudu byly další důkazy třeba hodnotit 1) ve vzájemné souvislosti s výše uvedeným důkazem přílohami faktur a 2) v souladu s názorem soudu o nerozhodnosti formálního postavení Š. M., považoval za předčasné zabývat se dalšími žalobními výtkami k jednotlivým hodnocením dalších provedených důkazů a k vysloveným pochybnostem, neboť v novém komplexu zjištěných rozhodných skutečností by mohly být vyhodnoceny jinak, případně se ukázat jako nadbytečné.

6. Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 9 Afs 45/2019-43 ze dne 12. 11. 2020 rozsudek Krajského soudu zrušil.
7. Pokud se týče skutečnosti, že přílohy k daňovým dokladům byly předloženy v kopii, pak dle Nejvyššího správního soudu z napadeného rozhodnutí neplyne, že by tato skutečnost měla na projednávanou věc jakýkoliv vliv. Žalovaný pečlivě prozkoumal celé daňové řízení a jednotlivé poznatky z něj plynoucí, přičemž poukázal na celou řadu nesrovnalostí, které ve svém celku vedly správce daně k pochybnostem, které se nepodařilo žalobkyni vyvrátit. Ačkoliv by se po přečtení této jediné věty mohlo zdát, že slovní spojení „pouze v kopiích“ žalovaný bere v potaz pro posouzení věci, takový výklad není možné přijmout s ohledem na celkový kontext rozhodnutí. Krajský soud tuto větu hodnotil izolovaně. Věc neovlivnilo ani případné předložení originálů daných dokladů, neboť pro věc bylo nerozhodné, zda byly předloženy kopie či originály. Dokumenty totiž dle žalovaného neobstály samy o sobě jako takové, neboť neprokázaly, že fakturované práce skutečně provedly deklarované společnosti.
8. Pokud se týče postavení Š. M., Nejvyšší správní soud uvedl: *„Jak správní orgán prvního stupně, tak stěžovatel podrobně popsali a odůvodnili své pochybnosti ohledně jeho postavení a jeho faktického zapojení jako osoby podílející se na provedení a zajištění prací. Jak je shrnuto výše, jednatelé společností, které se měly na provedení prací podílet, odkázali na osobu pana M., který měl fakticky vše řídit a zařizovat, aniž by sami byli schopni poskytnout relevantní podrobné informace týkající se prováděných prací. Nejvyšší správní soud soublasí se stěžovatelem, že všechny podrobnosti týkající se osoby pana M. byly v napadeném rozhodnutí pečlivě popsány a znovu poukazuje na předchozí odstavce tohoto rozsudku, kde je shrnuta komplexní úvaha žalovaného (resp. správního orgánu prvního stupně) týkající se osoby pana M., který měl hrát v projednávané věci klíčovou roli; krajský soud však žádným způsobem tyto úvahy nevzal v potaz, pokud pouze na základě jediného odstavce (resp. jediné věty) posoudil úvahu stěžovatele jako nedostatečnou. Naopak zcela nedostatečná je v tomto ohledu úvaha krajského soudu. Ani zde krajský soud neposoudil celkový kontext napadeného rozhodnutí a postavení pana M. v dané věci s ohledem na všechna relevantní fakta. I na tomto místě proto Nejvyšší správní soud upozorňuje, že není možné vytrhávat jedinou větu z kontextu celého odůvodnění, jak to nesprávně krajský soud udělal.“*

9. Žalobce podáním ze dne 22. 12. 2020 odkázal na obsah svého vyjádření ke kasační stížnosti.
10. Krajský soud následně rozsudkem č. j. 25 Af 11/2018-75 ze dne 18. 3. 2021 napadené rozhodnutí opět zrušil. Přisvědčil žalobkyni, že rozpis prací doložený přílohami k dokladům nebyl relevantně zpochybněn. Jednání Š. M. je pak nutno přičítat společností TERSO a Stavotel, neboť dle jejich jednatelů za ně jednal a žalobkyně jim za práce koordinované Š. M. zaplatila. Neplnění veřejnoprávních povinností (nezveřejňování účetních závěrek a nepodávání daňových přiznání) ze strany společností samo o sobě nezpochybňuje realizaci dodávky, mohlo by jít nanejvýš o indicii relevantní v souběhu s dalšími zjištěnými okolnostmi. Z ostatních důkazů však vyplynulo, že dodavateli sporných prací byly dané společnosti zastoupené Š. M. Prvotní pochybnost ohledně neúplných faktur pak odstranily předložené přílohy k těmto fakturám, přičemž rozhodnutí žalovaného nijak neodůvodňuje, proč přílohy neosvědčují, co je v nich uvedeno. Je přitom nerozhodné, jak si dodavatelé realizaci zakázky zajistili, je-li nepochybné, že zakázka byla realizována a uhrazena těmto společností. Co se týče výsledku Š. M., ten nejde provést, je-li mrtev. I bez tohoto výsledku však byl skutkový stav dostatečně objasněn.

Správce daně nakonec relevantně nezpochybnil průběh prací, pokud uvedl pouze různá označení linky při jejím pořízení (šrot, stará funkční, zánovní) a že rozsah oprav nemohl ověřit při místním šetření. Žalobkyně důkazní břemeno o rozsahu prací unesla předložením příloh faktur. Prokázala tedy vystavení faktur, jejich úhradu a zajištění realizace prací jménem obou společností Š. M., přičemž jejich rozsah nebyl zpochybněn.

11. Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 9 Afs 67/2021-51 ze dne 11. 5. 2023 rozsudek Krajského soudu zrušil.
12. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že sporná je předně otázka samotného uskutečnění deklarovaného plnění, bez ohledu na jeho případný rozsah či dodavatele. V tomto směru je první stěžejní otázkou unesení důkazního břemene. Nejvyšší správní soud uvedl, že nemůže přisvědčit krajskému soudu, že žalobkyně provedení deklarovaných oprav prokázala předložením příloh k fakturám (rozpisů prací), jestliže na druhé straně stojí rozsáhlá úvaha správce daně i žalovaného odůvodňující vážné pochybnosti ohledně deklarovaného plnění. Krajský soud nezhodnotil celkový kontext posuzované věci s ohledem na všechna fakta plynoucí ze správního spisu. Nejvyšší správní soud se následně vyjádřil k některým dílčím tvrzením krajského soudu: není pravda, že by správce daně uvedl toliko různá označení linky při jejím pořízení, ale měl i další pochybnosti; při nemožnosti zjistit deklarované opravy místním šetřením byl na místě požadavek na předložení projektové dokumentace, tvrzení o vytváření jednotlivých dílů 1:1 považuje NSS za nevěrohodné. K osobě Š. M. uvedl, že krajský soud se jeho osobou zabýval toliko ve vztahu k deklarovaným dodavatelům; Š. M. však měl přispět k prokázání samotného plnění; podotkl, že o jeho úmrtí není ve spise důkaz. Skutečnost, že jednatelé deklarovaných dodavatelů jednoznačně uvedli že za ně pan M. vše zařizoval, neprokazuje, že se tak opravdu dělo. NSS pokládá za indicie vzbuzující pochybnost správce daně neplnění veřejnoprávních povinností ze strany dodavatelů a jejich následná nekontaktnost. NSS závěrem krajskému soudu uložil následující (odst. 42 a 43 cit. rozsudku): „*Krajský soud tedy v dalším řízení znovu posoudí, zda žalobkyně prokázala uskutečnění deklarovaného zdanitelného plnění, a to s ohledem na všechny skutečnosti*“

plynoucí ze správních spisů, které zhodnotí v jejich celkové souvislosti. Znovu přezkoumá úvahy správce daně i stěžovatele, a to komplexně, nikoliv izolovaně, jak činil doposud. Blíže se zaměří též na osobu Š. M., jehož postavení v projednávané věci měl komplexně posoudit již na základě předcházejícího kasačního rozsudku, ale neučinil tak. Posoudí přitom, zda výslech Š. M. byl nezbytný pro prokázání realizace deklarovaného plnění, a zda neprovedení tohoto výslechu z důvodu jeho tvrzeného úmrtí má na prokázání faktického uskutečnění deklarovaných oprav vliv, případně jaký. Nejvyšší správní soud přitom nijak nepředjímá výsledek dalšího řízení. Je na krajském soudu, aby komplexním způsobem přezkoumal napadená správní rozhodnutí a podle toho znovu rozhodl.“

13. Krajský soud následně v souladu s § 110 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve zrušovacím rozhodnutí přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel dle § 75 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a dospěl opětovně k závěru, že žaloba je důvodná.
14. Z obsahu správních spisů soud zjistil následující. Správce daně zahájil u žalobce dne 10. 2. 2015 daňovou kontrolu na DPH za zdaňovací období leden – červenec 2012. Předmětem prověřování byl žalobcem uplatněný nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění od společností Terso (za zdaňovací období leden 2012 ve výši 98 860 Kč) a Stavotel (za zdaňovací období duben – červenec 2012 v celkové výši 971 060 Kč). Dne 17. 6. 2015 vydal správce daně výzvu dle § 92 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) č. j. 2136548/15/3207-61562-804739, jíž vyzval žalobce, aby prokázal, že nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění od společností Terso

a Stavotel byl uplatněn v souladu s § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o DPH, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPH“), neboť předložené daňové doklady neobsahovaly bližší specifikaci výrobní linky a jednotlivých prací souvisejících s její opravou. Správce daně v této výzvě vyjádřil konkrétní pochybnosti ohledně žalobcem uplatněného nároku na odpočet daně a vyzval jej, aby předložil rozpis prací s upřesněním místa, kde byly práce provedeny, blíže specifikoval výrobní linku, doložil úhrady faktur, uvedl jméno osoby, která zastupovala při jednáních obě dodavatelské společnosti, a předložil smlouvu na jednotlivé práce uzavřenou se společností Stavotel. Žalobce navrhl výslech svědka R. F., který u něj v roce 2012 působil jako výrobně technický poradce; kromě výslechu tohoto svědka byl proveden výslech jednatele Terso Zdenko Husičky a výslech jednatele Stavotel Roberta Venclíka. Správce daně se na žalobce obrátil s výzvou, aby mu sdělil kontaktní údaje Š. M., tem mu odpověděl, že jmenovaný již zemřel. Dne 5. 4. 2016 proběhlo v sídle žalobce místní šetření. Dále správce daně obstaral listinné materiály od správců daně dodavatelů žalobce a celního úřadu. Po provedeném dokazování dospěl správce daně k závěru, že žalobce neprokázal, že předmětné práce byly uskutečněny dodavateli deklarovanými na předložených daňových dokladech a v deklarovaném rozsahu. Správce daně proto žalobci nepřiznal jím nárokovaný odpočet daně ve výši 1 069 920 Kč. Zpráva o daňové kontrole č. j. 53517/17/3207-61563-804739 byla s žalobcem projednána dne 19. 1. 2017. Na základě zprávy o daňové kontrole vydal správce daně dodatečné platební výměry, jimiž žalobci za zdaňovací období leden, duben, květen, červen a červenec 2012 doměřil DPH v celkové výši 1 069 920 Kč a sdělil povinnost uhradit penále v celkové

výši 213 984 Kč. Žalobce podal proti dodatečným platebním výměrům dne 22. 2. 2017 odvolání. Předmětné odvolání bylo žalovaným zamítnutou napadeným rozhodnutím.

15. Podle § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004, o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPH“), je plátce je oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování a) zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku, b) plnění osvobozených od daně s nárokem na odpočet daně s místem plnění v tuzemsku, c) plnění s místem plnění mimo tuzemsko, pokud by měl nárok na odpočet daně, jestliže by se uskutečnila s místem plnění v tuzemsku, d) plnění uvedených v § 54 odst. 1 písm. a) až j), l) až u) a y) a v § 55 s místem plnění ve třetí zemi, nebo pokud jsou taková plnění přímo spojena s vývozem zboží, nebo e) plnění uvedených v § 13 odst. 9 písm. a), b), d) a e) a v § 14 odst. 5, f) rozhlasového nebo televizního vysílání prováděného provozovateli vysílání ze zákona.
16. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Podle § 92 odst. 5 daňového řádu správce daně prokazuje a) oznámení vlastních písemností, b) skutečnosti rozhodné pro užití právní domněnky nebo právní fikce, c) skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem, d) skutečnosti rozhodné pro posouzení skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti, e) skutečnosti rozhodné pro uplatnění následku za porušení povinnosti při správě daní.
17. Jak plyne z posledního kasačního rozsudku Nejvyššího správního soudu, ve věci je třeba se zabývat prokázáním uskutečnění deklarovaného zdanitelného plnění, a to komplexním zhodnocením všech skutečností vyšších najevo ve správním řízení. Krajský soud musel nejprve stanovit, v jakém rámci se má pohybovat, tedy, co je pro něj z kasačního rozsudku závazné. Nejvyšší správní soud jej totiž zavázal ke komplexnímu přezkumu všech úvah žalobce i žalovaného, přičemž výslovně uvedl, že nepředjímá výsledek tohoto přezkumu.

Zároveň se v dřívějším řízení jak krajský soud, tak Nejvyšší správní soud vyjádřili k některým dílčím otázkám. Tato vyjádření však krajský soud za závazná nepovažuje, neboť byla učiněna mimo rámec komplexního přezkumu, který neučinil ani krajský soud ani Nejvyšší správní soud. Kdyby totiž měl krajský soud tato dílčí vyjádření považovat za závazná, byl by pokyn Nejvyššího správního soudu ke komplexnímu přezkumu zbavený smyslu. Jestliže kupříkladu Nejvyšší správní soud uvedl v rámci vyjádření k „dílčím tvrzením krajského soudu“ (odst. 31 a násl.), že bylo na místě přeložení výkresové projektové dokumentace, a ze spisu je nepochybné, že tato dokumentace neexistuje a předložena být nemůže, pak již jen tato skutečnost by nejen předznamenala výsledek řízení, ale naprosto jasně jej determinovala (již jen na základě tohoto závěru by žaloba musela být bez dalšího zamítnuta). Požadavek na komplexní hodnocení věci by za této situace postrádal smysl.

18. Krajský soud následně prošel jednotlivé kroky řízení před správním soudem se zřetelem k rozložení důkazního břemene ve věci. Vycházel z konstantní judikatury, připomenuté i v posledním kasačním rozsudku (odst. 27-28), že prokazování nároku na odpočet je primárně záležitostí dokladovou, avšak současně je třeba respektovat soulad skutečného

stavu se stavem formálně právním. Prokazuje-li daňový subjekt nárok na odpočet DPH formálně bezvadným dokladem, ale o faktickém stavu jsou pochybnosti, je součástí důkazní povinnosti daňového subjektu i prokázání existence zdanitelného plnění. Krajský soud na tomto místě vidí pro věc jako zásadní akcentovat, že daňový subjekt prokazuje existenci zdanitelného plnění v návaznosti na pochybnosti správce daně, který musí osvědčit konkrétní skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost daňovým subjektem předložených dokladů či jiných nabídnutých důkazů. Jinými slovy správce daně nemůže daňový subjekt nutit prokazovat skutečnosti, které se správci daně zlíbí, ale jen ty skutečnosti, které správce daně relevantně zpochybnil. K přenesení důkazního břemene na daňový subjekt dochází jen v tom rozsahu, v jakém správce daně unese své vlastní důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) d. ř. Rozšíření důkazního břemene nad tento rámec je nepřipustným excesem.

19. Prvotní pochybnost správce daně vyplynula z daňových dokladů (faktur), kde byl jen obecný popis prací při repasu výrobních zařízení a odkaz na rozpis prací, chyběla však bližší specifikace výrobních zařízení a jednotlivých prací, na nich provedených. Správce daně navíc zjistil, že dodavatelské společnosti neměly v roce 2012 žádné zaměstnance. Proto byl žalobce vyzván k doložení specifikace prací a toho, kdo za dodavatelské společnosti jednal a kdo jejich jménem práce prováděl.
20. K věci se ve svědecké výpovědi vyjádřil R. F., výrobně-technický ředitel žalobce, který byl v roce 2012 výrobně-technickým poradcem. Uvedl, že žalobce zakoupil starou linku („šrot“), která byla zprovozněna, následně ji bylo nutno opravit; společnost proto roku 2011 zakoupila novou linku z Číny, která nahradila starou linku během její opravy; stará linka byla během opravy postupně začleněna do nové linky. Uvedl, že ve věci jednal s panem M., který též zajišťoval kontrolu.
21. Správce daně následně vyslechl jednatele Terso Zdenka Husičku, který potvrdil, že byl roku 2012 jednatelem společnosti Terso, přičemž zplnomocnil pana M. k jednání za společnost, fakticky M. jednal za společnost jako kdyby byl jejím jednatelem a společníkem. Věděl o tom, že M. realizoval zakázku pro žalobce, znal jméno pana F. Správce daně vyslechl též jednatele Stavotel Roberta Venclíka, který potvrdil, že byl roku 2012 jednatelem společnosti Stavotel. Svědek věděl, že pro žalobce jeho společnost zajišťovala kompletní repas a opravu výrobní linky na instantní nudle. Práce kontroloval technik žalobce, jehož jméno si již nezpomněl, po kontrole byly vystavovány faktury. Zakázku pro něj zajišťoval Š. M., vše na zakázce dozoroval. Ohledně obchodního styku a vyjednávání zakázek jednal s panem F. od žalobce. Svědek uvedl, že se na průběh prací chodil dívat do provozovny žalobce na ul. Pionýrů. K dotazu, zda se veškeré práce odehrávaly na této adrese a nedocházelo k odvezení částí linky na jiná místa, odvětil, že si není jistý; uvedl, že když se měnila nová hřídel, dovezla se nová, kam byly odvezeny staré nepotřebné díly, nevěděl. Uvedl dále, že provedené práce přebírali pan F. s panem M. a technikem žalobce.
22. Dožádáním správce daně dále zjistil, že společnost Terso byla roku 2012 registrována k DPH, avšak nepodávala čtvrtletní daňová přiznání a v době dožádání již byla nekontaktní. Společnost Stavotel rovněž nepodala v roce 2012 daňová přiznání a byla v době dožádání nekontaktní.

23. Dne 16. 2. 2016 doručil žalobce správci daně fotokopie jednotlivých příloh k daňovým dokladům, kde se nacházely rozpisy prací. K prověření těchto rozpisů se uskutečnilo dne 5. 4. 2016 místní šetření za účasti R. F. Pan F. podal vysvětlení k jednotlivým fakturám a přiloženým rozpisům prací, ukázal, které díly byly repasovány, opraveny či nově dodány. Správce daně uvedl, že nemohl výpověď pana F. ověřit, neboť některé díly se nacházely na nepřístupných místech uvnitř linky a některé staré a nové části byly vizuálně k nerozeznání. Správce daně požadoval předložení revizních zpráv a výkresové dokumentace. Pan F. dále uvedl, že repase staré výrobní linky probíhal za určitého omezení provozu a některé díly byly odvezeny a repasované se vracely zpět.
24. K výzvě správce daně předložil žalobce dne 16. 2. 2016 přílohu k faktuře 150/2012/4, kde bylo uvedeno, že se jedná o repas parního tubusu 4 a seznam prací.
25. Dne 6. 5. 2016 zaslal zástupce žalobce vyjádření, v němž vysvětlil, že práce se prováděly tak, že se kopírovaly jednotlivé díly podle skutečného stavu, a proto nebyla tvořena projektová dokumentace. Její tvoření by bylo neekonomické, neboť se jednalo o opravu v poměru 1:1. Zástupce předložil zprávu o revizi elektrického zařízení ze dne 17. 3. 2012.
26. Pokud se týče Š. M., toho se nepodařilo předvolat k výslechu a žalobce 5. 8. 2012 správci daně sdělil, že po osobní návštěvě rodinných příslušníků pana M. zjistil, že tento již zemřel. Dále vysvětlil, že k předmětné repasi výrobních linek přistoupil proto, že si nemohl dovolit koupit linky nové.
27. Následně v září 2016 správce daně vyzval žalobce, nechť předloží doklad o nabytí výrobní linky zařazené do obchodního majetku roku 2008 a uvede, zda se jedná o výrobní linku opravenou v roce 2012 a začleněnou do nové výrobní linky, pořízení roku 2011 z Číny; dále požadoval doklad o nabytí a technické parametry výrobní linky z Číny zařazené do obchodního majetku 26. 7. 2011 a specifikovat tzv. „starou výrobní linku“ na kartě dlouhodobého hmotného majetku č. 1. K této výzvě žalobce doložil daňový doklad ze dne 3. 1. 2008 na technologii na výrobu nuditelů a uvedl, že linka byla funkční a byla koupena s podmínkou, že bude minimálně po dobu tří let provozována v prostorách areálu, kde byla pevně zabudována. K výrobní lince koupené z Číny v roce 2011 předložil žalobce fakturu v anglickém a čínském jazyce. Ke kartě č. 1 uvedl, že je na ní evidován starý balící stroj. Dále předložil protokol o zjištění funkčního stavu výrobního zařízení ze dne 14. 6. 2012 podepsaný panem M.
28. Správce daně si dále od Celního úřadu vyžádal doklady k obchodnímu případu žalobce a čínského dodavatele. Z předložených dokladů (JCD ze dne 10. 6. 2011 s přílohami) vyplynulo, že předmětem dovozu z Číny byla výrobní linka typ BFP-20Y.
29. Pokud se týče prokázání samotného plnění, soud konstatuje, že žalobce doplnil faktury o přílohy s rozpisem prací. Tím po stránce formální odstranil nedostatky předložených faktur.

Pokud se týče souladu uvedených prací v přílohách s realitou, považuje soud za stěžejní místní šetření spojené s výpovědí pana R. F., který podrobně popsal práce uvedené v přílohách faktur na existující lince složené ze staré linky a nové linky z Číny. Skutečnost, že pan F. byl kompetentní tuto výpověď podat a že disponoval všemi vědomostmi ohledně technického stavu výrobní linky, je podpořena výpověďmi obou jednatelů dodavatelských společností, kteří ho označili jménem a uvedli, že byl kontaktní osobou za žalobce, která jednala s panem M., který jednal za ně. Realizace prací je nadto

dílčím způsobem podpořena rovněž svědectvím jednatele Venclíka, který byl části oprav přítomen, zmiňoval výslovně výměnu hřídele. Za dané situace neměl správce daně žádnou relevantní pochybnost ohledně rozsahu plnění, a neměl důvod nevěřit svědku F. a neměl důvod domáhat se ověřování jeho výpovědi. Naopak správce daně sám nezpozoroval nic, co by jeho výpověď znevěrohodňovalo, že by např. linka vůbec nebyla v provozu, nebo zjevně nebyla sestrojena tak, jak svědek uváděl. Správce daně ani neuvedl nic, co by zpochybňovalo věrohodnost svědka z hlediska jeho osobních vlastností. Za dané situace byly zcela nadbytečné výzvy k předložení projektové dokumentace, neboť z grafického vyjádření prací by správce daně nezjistil nic více, než zjistil ze slovního popisu prací. Stejně jako nebyl sám schopen ověřit vše, co mu řekl svědek F., stejně by nebyl schopen ověřit, že výrobní linka odpovídá nákresu. Předložením výkresové projektové dokumentace by se důkazní situace principiálně nijak nezměnila. V tomto ohledu není potřebná ani výpověď svědka M., neboť jakkoli by měl disponovat detailnějšími informacemi, vše potřebné pro potvrzení rozsahu prací uvedl svědek F., jehož věrohodnost nebyla nikterak zpochybněna. Navíc finanční orgány neuvedly nic, co by činilo nevěrohodnou verzi žalobce, že pořizovali díly 1:1, a proto nevytvářeli projektovou dokumentaci. Z okolností případu je zřejmé, že docházelo ke kreativnímu zpracovávání obou linek originálním způsobem za účelem snížení nákladů (technologie „zlatých českých ručiček“, v projednávaném případě spíše slovenských). F. výpověď a tvrzení o sestrojení výrobní linky z jedné starší, opravené roku 2012, a jedné novější pořízené z Číny roku 2011, je dílčím způsobem potvrzována řadou důkazů, které byly v řízení opatřeny: doklady o koupi staré linky v roce 2008, doklady o pořízení nové linky roku 2011, výpověďmi obou jednatelů, kteří měli o zakázce povědomí, V. potvrdil svou opakovanou přítomnost u prováděných prací (v případě jednatelů se tedy nejednalo jen o jakési „bílé koně“), revizní zpráva (revizní technik hovoří ke dni 17. 3. 2012 o probíhající montáži a budoucím uvedení do trvalého provozu) a protokol o zjištění funkčního stavu výrobního zařízení.

30. Za dané situace nemá soud pochybnost o prokázání uskutečnění deklarovaného plnění.
31. Pokud správce daně uváděl jako pochybnost to, že svědek Frenko si nebyl jist, zda opravu prováděly pouze společnosti Terso a Stavotel, pak toto nepředstavuje dle soudu žádnou relevantní pochybnost, neboť je zjevné, že pro svědka F. byl partnerem pan M., a F. nemusel mít dokonalý přehled o tom, za jaké společnosti M. jedná.
32. Pokud správce daně uváděl, že svědci různě označili místo a způsob provádění oprav linky, pak soud uvádí, pak k místu oprav se svědek F. vůbec nevyjádřil, svědek H. uvedl, že „asi tady ve Frýdku, v nudlárně, bývalý areál Seliko“ a svědek V., že na ul. Pionýrů, přičemž nevyloučil, že část oprav se mohla odehrávat i jinde. Správce daně neuvedl, proč by neměl být areál bývalého Selika totožný s areálem na ul. Pionýrů (totožnost obou areálů lze *nota bene* zjistit pouhým jedním dotazem v Googlu). Stejně tak správce daně neupřesňuje, v čem se měly výpovědi lišit co do způsobu provádění oprav linky, kdy dle názoru soudu jsou výpovědi vzájemně komplementární a nevyklučují se. A co je klíčové pro posouzení věci – nevytvářejí relevantní pochybnost na straně správce daně.
33. Správce daně se dále snažil zpochybnit dílčí marginální tvrzení svědka F., že repase staré výrobní linky probíhala za určitého omezení provozu tím, že z předložených daňových přiznání k DPH plyne, že výroba neklesala, ale rostla. Z daňových přiznání ale za své

nelze zjistit přesně výrobu, nýbrž jen zdanitelná plnění; za druhé, vůbec nebylo jasné, jak vypadalo ono omezení výroby, kdy trvalo a kdy netrvalo a jak se projevovalo. Tedy i zjištění správce daně o růstu objemu zdanitelných plnění nevytvořilo relevantní pochybnost na straně správce daně.

34. Pokud správce daně uváděl, že tvrzení svědka F., že některé díly byly odvezeny a repasované se vracely zpět, neodpovídá tvrzením jednatelů společností Terso a Stavotel, pak toto není pravda. Svědek H. se k této věci nevyjadřoval vůbec a svědek V. na otázku, zda docházelo „během provádění oprav ... k odvezení jednotlivých částí linky do jiných prostor a po jejich opravě vrácení zpět na původní místo“, odpověděl „nejsem si jistý...“.
35. Pokud správce daně namítal ke zprávě o revizi elektrického zařízení ze dne 17. 3. 2012, že oprava měla probíhat minimálně do července 2012, pak tato námitka je bez relevance, neboť nikdo netvrdil, že se jednalo o konečnou revizní zprávu, naopak z jejího obsahu plyne, že revizní technik hovoří o budoucím „ukončení montáže“ a „vedení do trvalého provozu“. Tedy revizní technik potvrzuje probíhající montážní práce ve výrobní hale.
36. Pokud správce daně uvedl, že nedošlo listinnými důkazy ke ztotožnění linky zakoupené roku 2008 s linkou, která byla v roce 2012 opravena a včleněna do nové linky z Číny, pak k tomu soud uvádí, že ke ztotožnění došlo svědeckou výpovědí pana F. (uvedl, že stará linka byla zakoupená asi v letech 2008-2009); správce daně neuvedl nic, proč by obě linky neměly být totožné, resp. jakékoli poznatky k tomu, že zde snad existovala ještě linka jiná. Soud naopak má zato, že předložené doklady o nabytí obou linek přispívají k věrohodnosti výpovědi svědka F.
37. Pokud správce daně uvádí, že k lince zakoupené v roce 2011 nebyla předložena technická dokumentace, není soudu zřejmé, v jakém směru z toho dovozuje relevantní pochybnost o skutečnostech rozhodných pro stanovení daně.
38. Soud tedy uzavírá, že uskutečnění zdanitelného plnění žalobce prokázal. Pochybnosti správce daně byly dílem rozptýleny, dílem nejsou relevantní a dílem jsou falešné. Správce daně nebyl oprávněn nutit žalobce k předkládání dalších důkazů a s jejich nepředložením spojovat neuznání odpočtů na DPH.
39. Soud se dále zabýval tím, zda bylo dostatečně prokázáno, že dodavatelem předmětného plnění byly společnosti Terso a Stavotel. Zde považuje soud za klíčové, že těmto společnostem bylo nepochybně ze strany žalobce za provedené práce zapláceno. Dále je zásadní to, že jednatelé obou společností potvrdili, že za ně jednal Š. M., přičemž měli oba povědomí i o charakteru zakázky. Soud nenalezl v argumentaci finančních orgánů nic, co by tato prohlášení jednatelů znevěrohodňovalo. Výpovědi obou jednatelů doplnil i svědek F., který potvrdil, že M. za obě společnosti jednal (nebyl si jen jistý, zda nejednal ještě za někoho dalšího). O faktickém zapojení M. svědčí kromě souladné výpovědi tří svědků (F., H. a V.) též protokol ze dne 14. 6. 2012, kde M. uvádí závadu a způsob a termín jejího odstranění.
40. Pokud se týče *ex post* nekontaktnosti obou dodavatelských společností, tato nemůže jít k tíži žalobce (srov. např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 591/08 ze dne 1. 10. 2010); to, že nezveřejňovaly od svého zápisu v obchodním rejstříku účetní závěrky, je sice jejich pochybením, soudu je nicméně z jeho činnosti známo, že se jedná o nešvar v Česku poměrně rozšířený; pokud obě společnosti řádně nepodívaly daňová přiznání k DPH, nejednalo se

o skutečnosti, o nichž by žalobce mohl a měl vědět. Tyto skutečnosti jsou pouhými osamocenými indiciemi, které nic nevypovídají o zapojení uvedených společností prostřednictvím pana M. do sporných obchodních případů. Tyto indicie navíc typově mívají relevanci spíše v případech podvodu na DPH, nikoli však při odepření uznání odpočtu pro neprokázání dodavatele.

41. Opět i v této oblasti by mohl prospět výslech svědka M., ale i bez něj nemá soud pochybnosti o tom, že M. jednal jménem uvedených dvou společností. K údajím o M. smrti soud poznamenává, že nic nenasvědčuje tomu, že by byl tento údaj nepravdivý, ostatně i ve výpisu ze slovenského Obchodního rejstříku, založeného ve spise, je uvedeno skončení jeho funkce jednatele k 13. 8. 2013 a dále nikde nefiguruje.
42. Soud tedy uzavírá, že nebylo zpochybněno ani dodání předmětného plnění společnostmi Terso a Stavotel.
43. Soud následně ještě probral jednotlivé žalobní body, byť se s většinou z nich explicitně nebo implicitně vypořádal výše.
44. Žalobce v žalobě napadal přenesení důkazního břemene, kdy uváděl, že správce daně spatřoval skutečnost vyvracející průkaznost povinné evidence v tom, že daňové doklady neobsahují bližší specifikaci výrobní linky a prací na repasi této linky, jakož i specifikace jednotlivých technických zařízení, na kterých byly práce prováděny, a popis vlastních účtovaných prací. Žalobce má za to, že závěr o neprůkaznosti daňových dokladů mohl být učiněn až v kontextu komplexního přezkumu účetnictví daňového subjektu. S uvedenou námitkou se soud neztotožňuje. Prvotní podmínkou pro uplatnění nároku na odpočet daně je dle § 73 ZDPH daňový doklad se všemi předepsanými náležitostmi. Neobsahuje-li daňový doklad dostatečný popis rozsahu a předmětu plnění (§ 29 odst. 1 písm. f) ZDPH), je tím zpochybněna jeho průkaznost. Komplexní přezkum účetnictví je pak až jednou z následných možností, jak rozptýlit vzniklou pochybnost správce daně. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 5 Afs 65/2013-79 ze dne 26. 6. 2014 je důkaz daňovým dokladem formálním důkazem dovršujícím hmotně právní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Nemá-li tento doklad předepsané náležitosti, prokazuje plátce nárok jiným způsobem, je tedy důkazní břemeno na něm. V tomto bodě soud žalobci nepřisvědčuje.
45. Žalobce dále vytýkal žalovanému, že nesprávně zpochybnuje fakticitu realizovaného plnění, ačkoli mu tento předložil rozpis prací, jakožto přílohy k jednotlivým daňovým dokladům (fakturám). Pokud se týče skutečnosti, že žalovaný v odst. 55 napadeného rozhodnutí uvedl, že přílohy byly poskytnuty pouze v kopiích, pak k té se závazně vyjádřil již Nejvyšší správní soud, jak výše uvedeno. Z napadeného rozhodnutí neplyne, že by tato skutečnost měla na projednávanou věc jakýkoliv vliv. Soud však přisvědčuje žalobci, že rozpis prací nebyl žalovaným relevantně zpochybněn, jak výše rozebráno.
46. Pokud žalobce namítá, že správce daně v jiných řízeních akceptoval plnění od společností Terso a nevyslovil pochybnosti, pak k tomu soud v obecné rovině uvádí, že legitimní očekávání nemůže vzniknout daňovému subjektu při absenci pochybností správce daně v dřívějším řízení, jsou-li v dalším řízení zjištěny a v odůvodnění rozhodnutí uvedeny.
47. Pokud se týče skutečnosti uváděné žalovaným, že Š. M. neměl k dodavatelským společnostem oficiální vztah (jednatel, společník, zaměstnanec), pak k té se vyjádřil soud výše. Opakuje, že jednatele obou společností zcela jednoznačně uvedli, že za tyto

společnosti Š. M. jednal. Svědek Z. Husička (jednatel Terso) uvedl, že Š. M. „*jednal jakoby jednatel na základě plné moci, kterou jsem mu udělil, plná moc byla udělena ke všem úkonům týkajícím se korporace*“; rovněž svědek R. Venclík (jednatel Stavotel) potvrdil, že pro jeho společnost Š. M. realizoval zakázku u žalobce. Za práce koordinované Š. M. uhradil žalobce

peníze na účty společností Terso a Stavotel. Soud přisvědčuje žalobní námitce, že svědkové Husička a Venclík (jednatelé dodavatelských společností) popsali roli pana M. ve svých společnostech, kdy uvedli, že veškerou činnost *de facto* nechali na něm a o své společnosti se více méně nestarali; potvrdili též, že Š. M. obě společnosti zastupoval s jejich souhlasem. Tvrzení jednatelů je podpořeno svědeckou výpovědí svědka F. a výše citovaným protokolem ze dne 14. 6. 2012.

48. Pokud se týče vyhodnocení pochybností o obou deklarovaných dodavatelských společnostech, pak žalovaný uváděl nejen jejich nekontaktnost *ex post*, jak namítá žalobce, ale i to, že obě společnosti nezveřejňovaly od svého zápisu v obchodním rejstříku účetní závěrky, společnost Stavotel od 1. 1. 2012 nepodávala ani přes výzvy daňová přiznání k DPH a společnost Terso podala poslední přiznání k DPH za 4. čtvrtletí 2010. Jedná se tak o objektivní skutečnosti, které nejsou skutečnostmi, o nichž mohl a měl žalobce vědět v době realizace zdanitelných plnění. Nicméně neplnění veřejnoprávních povinností ze strany dodavatelů samo o sobě nemůže zpochybnit realizaci dodávky z jejich strany; může být nanejvýš indicií, která může být relevantní v souběhu s dalšími zjištěnými okolnostmi. V projednávané věci však nebyla, jak uvedeno výše v odst. 40, z ostatních důkazů vyplynulo, že dodavateli sporné opravy a repase linky na výrobu nudlí byly vskutku společnosti Terso a Stavotel, jež zastupoval pan M.
49. Pokud se týče dílčí námitky ohledně nepodávání přiznání k DPH ze strany dodavatelských společností, pak soud má zato, že žalovaný jasně uvedl, že zdroj této informace je v odpovědi na jeho dožádání. Soud však opakuje, že neplnění veřejnoprávních povinností ze strany dodavatelů nemohlo v kontextu ostatních důkazů zpochybnit realizaci dodávky z jejich strany.
50. Žalobce dále namítal, že žalovaný nevzal v úvahu, že v dané věci byly naplněny všechny atributy smlouvy o dílo či smlouvy obdobné. Pan Š. M. jednal jménem obou společností, zakázka byla z jeho strany realizována a žalobce oběma společnostem cenu díla uhradil na jejich bankovní účty. Krajský soud zde souhlasí (a souhlasil již v prvním rozsudku, srov. odst. 11, a druhém rozsudku, srov. odst. 20) se žalobcem v tom, že ze skutkových zjištění plyne, že Š. M. jednal jménem obou dodavatelských společností s vědomím jejich jednatelů, kteří toto ve svých svědeckých výpovědích jednoznačně potvrdili, a uvedeným společnostem bylo plněno na základě jednání Š. M., a to bezhotovostně platbami na jejich účty dle vystavených faktur. Sám žalovaný v napadeném rozhodnutí (odst. 68) výslovně uvádí, že „*nerozporuje skutečnost, kdy byly jednotlivé práce fakturovány, ani že byly řádně uhrazeny prostřednictvím bankovního převodu*“. Dle soudu je nerozhodné, jakým způsobem si dodavatelské společnosti zajistily realizaci zakázky, je-li nepochybné, že zakázka byla realizována a uhrazena těmito dodavatelským společnostem. Žalobce nebyl povinen prokazovat, zda byla zakázka realizována zaměstnanci obou společností či jejich subdodavateli, neboť se nejedná o podstatné okolnosti, na jejichž základě by bylo možno usuzovat o existenci zdanitelného plnění. Podstatnými okolnostmi jsou dodavatelé,

dodávka a úhrada ceny dodávky dodavatelům. V projednávané věci je nepodstatné, jací konkrétní dělníci na opravě a repasi linky pracovali, je-li nepochybné, že pracovali pro Š. M. – tedy pro osobu, jednající jménem dodavatelských společností – a těmto společností byla uhrazena cena jejich práce.

51. Různé označení staré linky při jejím pořízení (šrot, stará funkční linka, zánovní linka) samo o sobě nezpochybňuje skutečnost, že linka byla v roce 2012 podrobena opravě a začleněna do nové výrobní linky, pořízené žalobcem o rok dříve. Různými označeními linky, z nichž všech plyne, že nebyla nová, nemohla být vyvrácena potřeba její opravy a repase.
52. Žalobce dále brojí proti požadavku žalovaného na prokazování, jaké parametry měla nová linka, k níž byla repasovaná stará linka připojena. Soud zcela přisvědčuje žalobci, že meritem věci je repase a oprava staré linky. Vlastnosti nové linky jsou pro podstatu věci bezvýznamné a nadbytečné.
53. Otázky, proč byly práce prováděny, kým, jak a s jakým hospodářským přínosem sice mohou volně souviset s otázkou, kdo předmětné práce provedl, avšak žalobce nemůže být nucen na tyto otázky odpovídat pod sankcí neunesení důkazního břemene, neboť se přímo netýkají otázek, k nimž ho důkazní břemeno stíhá.
54. Soud tedy závěrem po komplexním zhodnocení argumentů žalobce i žalovaného opakuje, že žalobce unesl své důkazní břemeno co do prokázání uskutečnění deklarovaného plnění, tak i co do skutečnosti, že bylo uskutečněno na účet společností, které ho vyfakturovaly a jimž bylo zaplacen.
55. Za této situace nebyl dán důvod pro odepření nárokovaného odpočtu daně v souvislosti s přijatými zdanitelnými plněními od společností Terso a Stavotel.
56. Vzhledem k tomu, že žaloba je důvodná, soud napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 a odst. 3 s. ř. s. zrušil, přičemž zrušil i prvostupňová rozhodnutí, která mu předcházela. V průběhu soudního řízení došlo k prekluzi práva vyměřit daň (úprava § 148 daňového řádu představuje zvláštní ustanovení vůči ustanovení § 41 s. ř. s.). Přestože soud rozhoduje podle skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí, pak v případě, že věc ruší v okamžiku, kdy oprávnění stanovit daň již prekludovalo, soud již nerozhoduje o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, neboť další pokračování řízení před orgánem daňové správy, které bylo iniciováno právě za účelem doměření daně, nemá význam (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 33/2012-33 ze dne 4. 9. 2012).
57. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalovaný byl zavázán k úhradě důvodně vynaložených nákladů řízení procesně úspěšného žalobce.
58. Uplatněné náklady žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč, odměna zástupce za čtyři úkony právní služby – a to převzetí věci, sepsání žaloby a sepsání dvou vyjádření ke kasační stížnosti dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., přičemž výše odměny za jeden úkon činí dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „AT“) částku 3 100 Kč a čtyři režijní paušály po 300 Kč. Jelikož je právní zástupce plátcem DPH, je jeho odměna navýšena o

částku 2 856 Kč, která odpovídá 21% DPH. Celková výše náhrady nákladů řízení tedy činí 19 456 Kč.

59. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Jako důvod kasační stížnosti může být toliko namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, či nesprávné řešení otázky, která dosud nebyla Nejvyšším správním soudem řešena.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 13. července 2023

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu